

kasse, der modtager Tilskud af Kommunen, eller af den kommunale Afdeling af Københavns Understøttelsesforening, som svarer til Hjelpekasserne paa Landet. Den faste Understøttelse har imidlertid siden Lovens Givelse, og navnlig i det sidste Aar, vist sig at være meget ringe i Forhold til, hvad en Enke med Børn nødvendigvis maa oppebære, navnlig hvis hun ikke selv er i Stand til ved eget Arbejde at medvirke til Børnenes Underhold. Det har ogsaa vist sig derigennem, at mangfoldige Enker med Børn, om hvilke man under Forhandlingerne om Loven forudsatte, at de vilde gaa ind under Loven, ikke har søgt Hjælp efter den, ganske simpelt fordi de ikke var i Stand til at leve af den faste Understøttelse, som kunde ydes dem, og derfor i mange Tilfælde maatte forblive under Fattigvæsenet, hvilket er ganske stridende mod Enkelovens Hensigt. At dette har været Tilfældet, kan ogsaa godtgøres ved Størrelsen af det Beløb, som af Statskassen er ydet i Henhold til Enkeloven. Efter den Statistik, som blev udarbejdet, og som intet senere har afkræftet, vilde Enkeloven koste Staten ca. 800,000 Kr. om Aaret. Der var paa den Finanslov, som omfattede det første Fjerdingaar af Lovens Virketid, opført et Beløb af 200,000 Kr. og paa forrige Finanslov altsaa et Beløb af 800,000 Kr. Det har imidlertid vist sig, at dette Beløb saa langt fra er opbrugt, at man paa det Finanslovsforslag, der blev fremlagt i Gaar, har kunnet indskrænke sig til, at opføre et Beløb af 450,000 Kr. Det er en af de Nedsættelser, som ikke er glædelige, da den kun betyder, at vedkommende Lov ikke har virket efter den af Lovgivningsmagten oprindelig bestemte Hensigt. Den nuværende Dyrtid gør det nødvendigt, at dette Forhold afhjælpes saa hurtigt som muligt, og under Overvejelse af, paa hvilken Maade dette burde ske, har Ministeriet ment det rimeligst at raade Bod paa Vanskelighederne ved midlertidigt at hæve den Bestemmelse, som siger, at man ikke kan faa Understøttelse, naar man faar Hjælp af Hjelpekassen. En Hævelse af de faste Satser vilde maaske føre til Vanskeligheder med Hensyn til Gennemførelsen, og under Hensyn til den ekstraordinære Tid, hvori vi befinder os, vilde det maaske heller ikke være noget rigtigt valgt Tidspunkt at gøre dette paa. Men i det Øjeblik man hæver den før nævnte Bestemmelse, vil det altsaa være muligt for Hjelpekasserne, selv om Enken har

modtaget fast Understøttelse efter Enkeloven, at yde hende et yderligere Tilskud efter deres Skøn over hendes økonomiske Muligheder, og Hjelpekassen vil derefter kunne faa Refusion af Statskassen i Henhold til de derom gældende Bestemmelser. Det vil sige, at hvis Enkens Trang til yderligere Hjælp begrundes i den Omstændighed, at en Søn er indkaldt, og at den Hjælp, hun har modtaget af denne Søn, altsaa er bortfaldet eller formindsket, vil Hjelpekassens Refusion være at yde af Statskassen i Henhold til Loven om Understøttelse af indkaldtes Familier, saa at den altsaa vil faa de to Trediedele af Understøttelsen godtgjort af Statskassen; hvis Hjælpen derimod ydes til Enken, fordi de ekstraordinære Forhold har forårsaget Arbejdsløshed for hende selv eller for en, som har ydet hende Hjælp og Understøttelse, vil Hjelpekassen kunne faa Refusion af Statskassen ifølge Loven om Hjælp til arbejdsløse og altsaa faa Halvparten refunderet — i de Kommuner, hvor man som Følge af de ekstraordinære Forhold har givet ekstraordinær Understøttelse, vil der naturligvis være at tage Hensyn hertil —, og endelig, hvis Forholdet hverken staar i Forbindelse med Indkaldelse eller ekstraordinær Arbejdsløshed, vil Refusion finde Sted under Hensyn til de almindelig gældende Love for Hjelpekasserne. Jeg skal tillade mig at anbefale det høje Ting at yde dets Medvirking til, at dette, som jeg tror, meget nødvendige Lovforslag hurtigst muligt kan blive gennemført, for at man kan raade Bod paa det meget triste Forhold, at Enker, som Staten har ønsket at komme til Hjælp, har maattet forblive under Fattigvæsenet, eller at Enker, som har nydt Understøttelse efter Loven, maa søge tilbage til Fattigvæsenet, fordi Loven paa Grund af de Forhold, der senere er indtraadt, ikke kan komme til at virke efter sin Hensigt.

Landbrugsministeren (Kr. Pedersen):

Det første Lovforslag, jeg skal fremsætte for det høje Ting, er *Forslag til Lov om Tilvirkning og Forhandling af Margarine m. m.* Det er i alt væsentligt det samme Lovforslag, som blev fremsat i Samlingen 1912—13. Selv om det maa indrømmes, hvad det blev den Gang, at Loven af 1907 virker ret tilfredsstillende, har det dog ikke manglet paa Henstillinger og Andragender fra forskellige Sider om at faa visse Ændringer indført i Loven. Den første Ændring er en, hvorom der maaske ogsaa